

Arrest

nr. 95 806 van 24 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M.-C. WARLOP en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de beslissing genomen in hoofde van eerste verzoeker

1.1. Over de feiten

Het door verzoekers niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U zou een soennitische moslim zijn afkomstig van Bagdad. U bent gehuwd met B.S. en u hebt één zoon (Z.) en drie dochters (Z., R. en R.). Vanaf 1965 tot de val van het regime van Saddam Hussein was u officier in de zeemacht. U bereikte de graad van admiraal – de tweede hoogste graad binnen de zeemacht. Van 1965 tot 1969 studeerde u in Egypte. Van 1969 tot 1979 zat u bij de divisie van de antischepsraketten in Basra. Van 1979 tot 1980 studeerde u aan de militaire academie in Bagdad. Vanaf 1980 werd u

bevelhebber van een groep oorlogsschepen bij de divisie van de antischepsraketten in Basra. In september 1980 begon de Iran-Irak oorlog die duurde tot juli 1988. Op 7 januari 1982 huwde u. Van 1982 tot 1983 ging u naar Italië om toezicht te houden op de bouw van nieuwe schepen. Van 1983 tot 1985 was u directeur van het opleidingscentrum van de marine in Basra. Van 1985 tot 1986 studeerde u aan de universiteit van oorlogswetenschappen in Bagdad. Van juli 1986 tot het einde van de oorlog met Iran was u kolonel in het hoofdkwartier van de marine in Basra. Op 8 augustus 1988 werd u lesgever aan de universiteit van Bagdad. Op 2 augustus 1990 is Irak Koeweit binnen gevallen. Op 10 oktober 1990 werd u de plaatsvervanger van de hoogste commandant in het hoofdkwartier van de marine in Basra. Op 27 februari 1991 kwam er een einde aan de oorlog met Koeweit. Na de oorlog bleef u nog ongeveer twee maanden in Basra op het hoofdkwartier van de marine. In die periode brak er in Basra een sjiitische intifada uit tegen het regime van Saddam Hussein. U en de marine zouden niet betrokken zijn geweest bij het neerslaan van die opstand. Van april 1991 tot 1994 was u docent aan de Al Bakr universiteit in Bagdad. In 1992 werd u gepromoveerd tot admiraal. Van 1994 tot 2001 was u communicatiecoördinator van de marine aan het ministerie van defensie in Bagdad. Van 2001 tot de val van het regime in april 2003 was u directeur van het directoraat van de soldaten in Bagdad.

Vanaf 1975 werd u lid ('muayid') van de baathpartij. Van 1992 tot 1996 was u 'nasir'. In 1996 werd u bevorderd tot 'adu'. U zou enkel lid zijn geworden omdat dat vereist was wegens uw hoge functie in het leger. U was geen actief lid.

Na de val van het voormalige regime in 2003 bleef u thuis wonen in Bagdad. U woonde vanaf 1985 in de Azamiya wijk. In juni 2007 verhuisde u met uw gezin (uw echtgenote, Z., Z. en uw kleinzoon Y.) naar de Djamia wijk wegens het sektarische geweld. U zou van uw burens hebben vernomen dat buitenstaanders naar u hadden geïnformeerd. Y., uw kleinzoon, woont sinds de scheiding van R. in 2005 bij u in. R. is nadien hertrouwd.

Op 25 februari 2011 zou u hebben deelgenomen aan een betoging tegen het huidige Irakese regime: tegen de corruptie, voor meer veiligheid, voor een betere infrastructuur en tegen inmenging van Iran. In augustus 2011 zou u mensen hebben opgeroepen om deel te nemen aan een betoging gepland op 9 september 2011. Op 15 augustus 2011 en op 21 augustus 2011 zou u dreig telefoons hebben ontvangen. U werd met de dood bedreigd als u niet zou stoppen met uw oproep om deel te nemen aan de geplande betoging op 9 september 2011. Op 6 september 2011 zou er vóór uw huis in de lucht zijn geschoten en zou u een dreigbrief hebben ontvangen omwille van uw oproep om deel te nemen aan die betoging. Daarop zou u met uw gezin naar uw zus in de Yarmouk wijk zijn gegaan. In september 2011 zou de Irakese overheid zijn begonnen met het arresteren van ex-officiërs. Op 15 september 2011 zou u hebben vernomen dat een oud-collega van u, T.M., was gearresteerd. Op 1 oktober 2011 zou u Irak hebben verlaten samen met uw echtgenote, Z., Z. en uw kleinzoon Y. Jullie zouden in Bagdad het vliegtuig hebben genomen naar Turkije. Op 12 oktober 2011 zou u vanuit Turkije naar België zijn gevlogen waar u dezelfde dag aankwam en op 17 oktober 2011 asiel aanvraagde. Ook uw echtgenote (11/23313/B), Z. (11/23336), Z. (11/23335) en Y. (11/22853) dienden die dag een asielaanvraag in. Ze roepen dezelfde vluchtmotieven in als u. Uw dochters R. en R. verblijven nog in Irak.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, een kopie van de echtscheidingsakte van uw dochter R., een werkbadge dd. 11/07/1995, drie diploma's en een dreigbrief dd. 06/09/2011."

1.2. Over de gegrondheid van het beroep

1.2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van "artikel 1A §2 van het Internationale Verdrag van Genève, artikelen 48/3 § 2, § 4, b, d, § 5, 57/7ter, 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet dd 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel".

1.2.1.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan

aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

1.2.1.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

1.2.1.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

1.2.1.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U vreest in Irak te worden gearresteerd door de autoriteiten omdat u een soennitische ex-officier bent en hebt deelgenomen aan de Iran-Irak oorlog. Verder vreest u vervolging door sjiietische milities omwille van uw militaire verleden en deelname aan de Iran-Irak oorlog. Ten slotte vreest u vervolging door sjiietische milities (met banden met de overheid) wegens uw oproep tot deelname aan de betoging van 9 september 2011. Er dient echter te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen hebt aangebracht om die vrees aannemelijk te maken.

In verband met uw vrees om te worden gearresteerd door de autoriteiten dient te worden vastgesteld dat u geen enkele concrete aanwijzing kunt geven dat de autoriteiten u willen arresteren. Na de val werd u nooit gearresteerd door de opeenvolgende Irakese autoriteiten. U werd ook nooit ondervraagd door de overheid. De autoriteiten hebben geen enkele poging ondernomen om u te arresteren (CGVS, 25/05/2012, p. 2). Toen u nog thuis woonde (tot 6 september 2011) zijn de autoriteiten niet bij u thuis geweest om u te arresteren (CGVS, 25/05/2012, p. 13). Ook uw echtgenote en dochter bevestigen dat de autoriteiten niet bij u thuis zijn geweest om u te arresteren (11/23313B, 24/05/2012, p. 10; 11/23335, 25/05/2012, p. 7). U weet niet of er een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd. Toen u bij uw zus verbleef hebt u niet geïnformeerd of de autoriteiten bij u thuis kwamen om u te arresteren. Ook na uw vertrek uit Irak hebt u niet meer geïnformeerd of de autoriteiten naar u op zoek zijn of ze bij u

thuis zijn geweest om u te arresteren (CGVS, 25/05/2012, p. 13). Dergelijke laconieke houding ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

De enige aanwijzing die u geeft waaruit moet blijken dat u gevaar loopt om te worden gearresteerd, is de vermeende arrestatie van uw ex-collega T. M.. U weet echter niet waarom T. werd gearresteerd. U denkt omdat hij een soennitische officier was met een hoge rang. Dit is echter maar een vermoeden (CGVS, 25/05/2012, p. 12). U weet niet waarvan hij werd beschuldigd. U kent zijn huidige situatie ook niet. Bovendien hebt u, nadat zijn zoon u op de hoogte had gebracht van zijn arrestatie op 15 september 2011, niet meer naar hem geïnformeerd (CGVS, 25/05/2012, p. 13). Dergelijk gebrek aan interesse is toch wel zeer frappant en wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging. De arrestatie van T. M. is immers de enige enigszins concrete aanwijzing die u hebt waaruit moet blijken dat u gevaar loopt te worden gearresteerd. Dat u niet eens naar hem hebt geïnformeerd, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees.

Buiten T.M. kent u geen enkele andere ex-collega die werd gearresteerd. U weet ook niet of de ex-collega's met wie u in Irak, maandelijks of twee maandelijks contact had, werden gearresteerd (CGVS, 25/05/2012, p. 3, p. 13-14). U verklaarde nochtans dat ook zij hadden deelgenomen aan de betoging van 25 februari 2011 en hadden opgeroepen om deel te nemen aan de betoging van 9 september 2011 (CGVS, 25/05/2012, p. 3, p. 5, p. 7). In dat geval mag er van u toch worden verwacht dat u zich zou informeren naar hun lot om de ernst van uw vrees om te worden gearresteerd te kunnen inschatten.

In verband met uw vrees voor vervolging door sjiietische milities omwille van uw militaire profiel en uw deelname aan de Iran-Irak oorlog in de jaren '80, dient te worden opgemerkt dat u die vrees niet aannemelijk kan maken. Na de val van het regime in 2003 hebt u onafgebroken in Bagdad gewoond tot uw vertrek op 1 oktober 2011 (CGVS, 24/05/2012, p. 3-4). Gedurende heel die periode tot 15 augustus 2011, werd u nooit persoonlijk bedreigd (CGVS, 24/05/2012, p. 19-20). Ook uw echtgenote, Z. en Z. hebben verklaard dat ze nooit hebben gemerkt dat u werd bedreigd omwille van uw verleden als militair. Uw echtgenote, Z. en Z. werden zelf ook nooit bedreigd of geviseerd omwille van uw militaire verleden (11/23313B, 24/05/2012, p. 7, p. 8; 11/23335, 25/05/2012, p. 4-5; 11/23336, p. 5, p. 7). Het enige vervolgingsfeit dat u, in dat verband, aanhaalt is dat in juni 2007, tijdens de periode van het sektarische geweld, uw buurman u vertelde dat vreemdelingen in de wijk naar u kwamen vragen. Daarop zou u naar de Djamia wijk zijn verhuisd. In de Djamia wijk bent u niet meer geviseerd en is er niets gebeurd dat er op wijst dat u wordt geviseerd door milities omwille van uw militaire carrière en uw deelname aan de Iran-Irak oorlog (CGVS, 24/05/2012, p. 19-20). Verder dient te worden opgemerkt dat uw twee andere dochters en uw zus nog in Irak verblijven zonder dat ze de daar problemen hebben (CGVS, 25/05/2012, p. 14). Uw bewering dat milities, u, meer dan negen jaar na de val, plots zouden viseren omwille van uw deelname aan de Iran-Irak oorlog in de jaren '80 van vorige eeuw in Basra, is, gezien bovenstaande vaststellingen, onwaarschijnlijk. Zeker aangezien u vanaf 1991 tot 2011 onafgebroken in Bagdad hebt gewoond en gewerkt en u na de val in 2003 van het publieke toneel was verdwenen.

In verband met de dreigementen naar aanleiding van de vermeende oproep om deel te nemen aan de betoging van 9 september 2011, dienen volgende vaststellingen te worden gemaakt. Het Commissariaat-generaal ontkent niet dat de huidige sjiietische regering soennitische politici, al dan niet van de Al Irakiya partij, viseert. In uw geval dient evenwel te worden vastgesteld dat u helemaal geen politiek profiel hebt. U verklaarde dat u niet politiek actief was na de val (CGVS, 24/05/2011, p. 17). U was geen lid van een politieke partij na de val. U hebt slechts aan één verkiezing deelgenomen na de val. U was niet actief voor Al Irakiya. U voerde geen oppositie tegen de huidige regering (CGVS, 24/05/2012, p. 18-19). U leidde geen openbaar leven. U leefde eerder teruggetrokken en kwam niet veel buiten. U was zuinig met uw contacten met de buitenwereld en had enkel af en toe contact met ex-collega's (24/05/2012, p. 5, p. 18, 20, CGVS, 25/05/2012, p. 3). De enige politieke activiteiten die u had, waren uw vermeende deelname aan de betoging van 25 februari 2011 en uw oproep om deel te nemen aan de betoging van 9 september 2011 (CGVS, 25/05/2012, p. 3). In verband met uw deelname aan de betoging van februari dient te worden opgemerkt dat u daarbij alles behalve in het oog liep van de autoriteiten. Zo verklaarde u dat u meedeed aan de betoging die omstreeks 10.00 - 10.30 begon. U deed mee met de groeps slogans. U bleef echter op de achtergrond, achter de jonge actieve betogers. Toen u zag dat de oproeppolitie te betoging begon uiteen te drijven, ging u omstreeks 12.30 - 13.00 uur naar huis. U bent niet in beeld gekomen op de televisie. U werd niet gearresteerd tijdens of kort na de betoging. U werd ook niet opgeroepen door de autoriteiten kort na de betoging (CGVS, 25/05/2012, p. 4). Ook uw echtgenote en kinderen waren niet politiek actief. Zij hebben niet deelgenomen aan de betoging van 25 februari 2011 of de oproep voor de betoging van 9 september

2011 (CGVS, 11/23313B, 24/05/2012, p. 9). Ook vóór de val was u niet politiek actief. U was lid van de baathpartij. Maar u had geen hoge rang en u was enkel lid omdat dat moest omwille van uw positie in het leger. U bent nooit actief geweest voor de partij. Bovendien had u geen enkele relatie met de baathpartij in uw wijk in Bagdad. U was enkel lid via de militaire vleugel van de partij (CGVS, 24/05/2012, p. 14).

U kunt het CGVS er bovendien niet van overtuigen dat u effectief hebt opgeroepen om deel te nemen aan die betoging en dat u omwille van die reden werd bedreigd. U verklaarde dat u vanaf 2003 een zeer teruggetrokken leven leidde. U verklaarde dat u heel voorzichtig was en dat u niet veel buiten kwam enkel als het nodig was. U beweerde dat u zeer zuinig was met het leggen van contacten (CGVS, 24/05/2012, p. 5, p. 18, p. 20; CGVS, 25/05/2012, p. 3). Uw ex-collega's zag u na de val nog zelden. U belde hen wel nog om de maand of om de twee maanden (CGVS, 25/05/2012, p. 3). U hebt ook verklaard dat u in 2005, toen u recht had op een pensioen, niet ging omdat u schrik had te worden gevisieerd (CGVS, 24/05/2012, p. 6). Het is dan toch wel zeer merkwaardig dat u in augustus 2011 al die voorzichtigheid laat varen en actief mensen begint aan te sporen om deel te nemen aan een betoging gericht tegen het huidige regime. Dat u uw oud-collega's opbelde, die u vertrouwde en van wie u wist dat ze tegen het huidige regime waren, is nog aannemelijk (CGVS, 25/05/2012, p. 5). Maar dat u naar winkeliers zou zijn gegaan, die u van haar noch pluim kende, om hen aan te sporen om deel te nemen aan die betoging is, gezien bovenstaande vaststelling, zeer onaannemelijk (CGVS, 25/05/2012, p. 5).

Verder is het verwonderlijk dat u verklaarde dat u gewoon verder ging met het oproepen van mensen, nadat u een eerste keer telefonisch werd bedreigd op 15 augustus 2011 (CGVS, 25/05/2012, p. 6). Het is toch wel zeer opmerkelijk dat u, nadat u en uw gezin met de dood werden bedreigd als u niet zou stoppen om mensen op te roepen om te gaan betogen, gewoon verder ging met uw oproep, terwijl u eerder altijd zo voorzichtig was, temeer daar u vermoedde dat uw telefoon werd afgeluisterd (CGVS, 25/05/2012, p. 7).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u niet hebt geïnformeerd bij uw collega's die u had opgebeld en die op hun beurt het nieuws van de betoging verder verspreidden, om na te gaan of zij ook werden bedreigd (CGVS, 25/05/2012, p. 7, p. 9, p. 11). Dergelijke laconieke houding is opmerkelijk en ondergraaft de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat u geen enkele aanwijzing hebt dat u, na uw vertrek uit uw huis op 6 september 2011, nog zou worden gevisieerd. Tussen 6 september en 1 oktober 2011 hebt u niets meer vernomen van diegenen die u telefonisch en per brief hadden gevisieerd. In die periode verbleef u bij uw zus, die, volgens uw dochter op een kwartier met de auto van uw eigen huis woont (11/23335, CGVS, 25/05/2012, p. 3). Als u daadwerkelijk vervolging vreest door milities verbonden aan de overheid die in staat zijn uw telefoon af te tappen, mag er toch worden verwacht dat zij u op eenvoudige wijze zouden kunnen opsporen. Ook na uw vertrek uit Irak hebt u geen aanwijzingen dat ze naar u op zoek zouden zijn. Uw bewering, dat u na uw vertrek uit Irak, uw zus niet meer hebt gecontacteerd om te vragen of er nog iets is gebeurd, ondermijnt verder de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees (CGVS, 24/05/2012, p. 5).

Gezien bovenstaande argumentatie, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend. (...)"

1.2.1.6. Verzoekers stellen daar tegenover wat volgt :

"Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met de motivering van de beslissingen die door het CGVS genomen zijn.

Eerst en vooral, er wordt niet getwijfeld aan verzoekers:

Identiteitskaart van verzoeker en zijn echtgenote;

Nationaliteitsbewijs van verzoeker en zijn echtgenote;

Huwelijksakte;

Werkbadge dd 11 juli 1995;

Diploma's;

Dreigbrief dd 6 september 2011;

Kopie van echtscheidingsakte van de dochter, R., moeder van Y.;

Ten tweede hebben verzoekers werkelijk; ze hebben geprobeerd om hun vraag te expliciteren en alle relevante elementen door een duidelijk en nauwkeurig verhaal gepresenteerd. (Artikel 57/7 ter van de Wet 15 december 1980)

Het is verkeerd dat het CGVS beweert dat verzoekers niet hun land van herkomst op basis van een gegronde vrees voor vervolging zou verlaten hebben.

Ze hebben verklaard dat ze hebben hun land verlaten omwille twee redenen:

Verzoeker vreest vervolging in Irak omdat hij Soennitische ex-officier was in het leger van Saddam Hussein.

De verzoeker heeft gepreciseerd : "Na mijn vertrek heeft de overheid en de verschillende veiligheidsdiensten een soort van arrestatiecampagne in gelast tegen talloze ex officieren met grote rangen dat is zelfs in de media verschenen, die arrestatiecampagne is ontstaan vlak na de terugtrekking van de vs. be autoriteit gaf als reden dat ex-officieren plannen zouden hebben om de terugtrekking van de vs plannen zouden hebben voor een staatsgreep maar dat is onzin" (Zie bl. 5 verhoor dd 24 mei 2012)

Verzoeker vreest vervolging in Irak omdat hij heeft aan betoging aan het tahrir plein in Bagdad op 25 februari 2011 deelgenomen en hij heeft ook mensen opgeroepen om deel te nemen aan een betoging gepland op 9 september 2011.

Hij werd bedreigd door Sjiitische milities (twee dreigtelefoons - 15 augustus 2011 en 21 augustus 2011 en een dreigbrief achtergelaten na het feit dat er is in de lucht geschoten)

Het CGVS besluit op verkeerde wijze dat "er dient door het CGV te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie "

Het CGVS is van mening dat verzoeker geen enkele nauwkering en concreet element op het feit brengt dat de autoriteiten hem zouden willen tegenhouden.

Maar verzoeker legt uit dat een van zijn vroegere collega's, officier als hem, werd tegenhouden.

Verzoeker heeft het recht om te geloven op wettige wijze dat als het naar T.M. dat eveneens zou kunnen zeer goed aankomen hem is gekomen.

Le guide des Procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de Genève et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés (UNHCR, janvier 1992, §43 et 45) livre des lignes directrices. Ainsi, l'information ne doit pas se borner à l'expérience personnelle du demandeur d'asile, mais peut aussi faire référence à celle de sa famille, de ses amis ou autres membres de son groupe social ou ethnique.

Het is hier het geval.

Verzoeker heeft vernomen dat zijn collega werd gearresteerd. T.A.M. was een Soennitische ex-officier als verzoeker; hij was generaal bij de landmacht, algemene directeur van de mil drukkerij.

Hij heeft aan de betoging dd 25 februari 2011 deelgenomen.

De slogans geroepen : Nee voor corruptie en onteigenen van algemene rijkdommen, weg met Irak, Irak zal verblijven, Nour Al Maliki is leugenaar, betere veiligheid, betere voorzieningen, betere infrastructuur.

De andere ex-officieren waren ook aan de betoging aanwezig en verzoeker weet nu dat ze zijn ook gevlucht uit Irak. (Zie bl 3 en 4 verhoor 25 mei 2012)

Deze betogingen werden door de media afgelost (zie inventaris van stukken - persartikelen)

Verzoeker heeft gepreciseerd dat T.A.M. werd gearresteerd wegens "Ik denk in het kader van die campagne. Hij was ook officier met hoge rang soenniet* (Zie bl 12 verhoor 25 mei 2012). Het is dus niet alleen voor het feit dat hij was een officier met hoge rang soenniet.

Op 15 augustus 2011 - voor de betoging gepland voor 9 september 2011 - werd verzoeker telefonisch bedreigd en ook op 21 augustus 2011. Op 6 september 2011 is er in de lucht geschoten en werd er een dreigbrief achtergelaten.

Verzoeker heeft dus al bedreigd geworden. Het bewijs (dreigbrief) staat in zijn dossier.

la persécution déjà subie fait partie de l'information objective" (La crainte est-elle fondée?, juin 2011, CBAR)

Het is verkeerd dat het CGVS het zal verwijten hem.

Op geen enkel moment stelt Het CGVS zich niet vragen over de behoefte aan 'effective' bescherming van de Heer A.A. en zijn echtgenote, Mevrouw B..

« Si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue une étape nécessaire à la détermination du statut, il faut éviter que cette étape n'occulte la question du besoin de protection en elle-même ; que si un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, ceci ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute» (CCE n° 16.891 du 2 octobre 2008 dans l'affaire 20.111/Vème Chambre)

Il est aussi visé dans le Guide des Procédures et critères du HCR "Il est possible qu'après que le demandeur se sera sincèrement efforcé d'établir l'exactitude des faits qu'il rapporte, certaines de ses

affirmations ne soient cependant pas prouvées à l'évidence. Un réfugié peut difficilement prouver tous les éléments de son cas et, si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute"

Dat is duidelijk dat verzoekers voldoen volledig aan de drie aangegeven gronden: (Artikel 1, A, §2 Verdrag Van Geneve)

Gegronde vrees:

De Heer A.A. werd bedreigd omwille zijn hoge rang bij het leger - hij was een Soennitische officier - en hij heeft aan de betoging dd 25 februari 2011 deelgenomen.

Hij heeft dreig telefoons gekregen en hij heeft een dreigbrief ontvangen.

Voor vervolging:

Hij werd door de sjitische milities bedreigd.

Het is duidelijk dat de Irakese Staat hem kan niet beschermen, (artikel 48/5 §1er van de Vreemdelingenwet). De agenten van vervolgingen bevinden zich in de regering.

Omwille van het behoren tot...

Ten gevolge van zijn werk in het leger en het feit dat hij Soenniet is. En hij heeft ook aan de betoging deelgenomen.

Hij moet dus vluchteling erkend worden. Mevrouw B. moet vluchteling erkend worden."

1.2.1.7. In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat eerste verzoeker niet heeft aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben omdat (i) hij geen enkele concrete aanwijzing kan geven dat de autoriteiten hem willen arresteren, hij nooit werd gearresteerd en zelfs niet werd ondervraagd na de val van het regime, (ii) hij niet weet of er een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd en zich verder niet heeft geïnformeerd over de vraag of de autoriteiten naar hem op zoek zijn of bij hem thuis zijn geweest om hem te arresteren, (iii) hij niet weet waarom zijn ex-collega T.M. zou zijn gearresteerd en niet weet waarvan hij wordt beschuldigd, hij zijn huidige situatie niet kent en er niet naar heeft geïnformeerd (iv) hij geen enkele andere ex-college kent die werd gearresteerd, (v) niks weet en zich niet heeft geïnformeerd over het lot van de ex-collega's die, net zoals hij, hadden deelgenomen aan de betoging van 25 februari 2011 en hadden opgeroepen om deel te nemen aan de betoging van 9 september van datzelfde jaar. Ook in verband met de bedreiging door sjitische milities hecht de verwerende partij geen geloof aan de door verzoeker geschetste vervolgingsvrees, nu noch voor zijn verhuis in 2007 naar een andere wijk in Bagdad, noch na die verhuis, beweerdelijk ingegeven door het feit dat zijn buurman hem zou hebben verteld dat vreemdelingen naar hem kwamen vragen. Gezien het ontbreken van concrete aanwijzingen dat hij in het verleden zou zijn bedreigd omwille van zijn militaire carrière of omwille van zijn deelname aan de Iran-Irak oorlog in de jaren '80 in Basra, terwijl hij toch vanaf 1991 tot 2011 onafgebroken in Bagdad heeft gewoond en hij na de val van het regime in 2003 van het politieke toneel was verdwenen, is zijn bewering dat milities hem plots zouden viseren niet aannemelijk, aldus de verwerende partij.

In verband met de vermeende dreigementen naar aanleiding van zijn beweerdelijke oproep om deel te nemen aan de betoging van 9 september 2011 stelt de verwerende partij vast dat (i) verzoeker geen politiek profiel heeft en ook voor de val van het regime weliswaar lid was van de baath-partij maar nooit politiek actief was, (ii) geen oppositie voerde tegen de huidige regering, niet in de negatieve belangstelling is gekomen van de autoriteiten naar aanleiding van een eerdere betoging, en (iii) niet kan overtuigen daadwerkelijk te hebben opgeroepen tot de betoging van 9 september nu hij tot augustus 2011 altijd zeer voorzichtig zou zijn geweest, zuinig zou zijn geweest met het leggen van contacten en zelfs zijn pensioenrechten niet opeiste uit schrik om te worden geviséerd, zodat het niet aannemelijk is dat hij plots onbekenden zou hebben aangespoord om te gaan betogen en daarmee doorging zelfs nadat hij en zijn gezin met de dood zouden zijn bedreigd.

1.2.1.8. De bovenstaande bevindingen van de verwerende partij zijn pertinent, nu ze de kern van het asielrelaas raken, en zijn gegrond op de stukken van het dossier. Dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden, wordt dan ook op geen enkele wijze aangetoond. Niettegenstaande het aan verzoekers toekomt om ze in die omstandigheden met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, blijken zij er, luidens de uiteenzetting in het verzoekschrift, louter toe te beperken verzoekers relaas en de eerdere verklaringen te herhalen, zonder evenwel de pertinente beoordeling ervan door de verwerende partij te weerleggen.

1.2.1.9. Verzoekers verwijzing naar het feit dat uit het gehoorverslag zou blijken dat eerste verzoeker heeft gepreciseerd te denken dat T.M. zou zijn gearresteerd in het kader van "die campagne" en daarbij stelde dat hij ook officier was met een hoge rang en soenniet, maar dat uit die verklaringen niet blijkt dat hij enkel om die laatste reden werd aangehouden, doet geen afbreuk aan de motieven desbetreffend.

Immers in het gehoorverslag blijkt dat verzoeker slechts “*dacht*” dat de betrokkene in het kader van de campagne werd gearresteerd. Bovendien blijft de vaststelling dat hij niet op de hoogte is van de situatie van T.M. en er niet meer naar heeft geïnformeerd, hetgeen, gelet op het feit dat het gaat om een lotgenoot wiens situatie verzoeker een redelijk accuraat inzicht zou kunnen verschaffen omtrent zijn eigen vrees, volstrekt niet aannemelijk is en doet blijken van een desinteresse die van aard is de geschetste vervolgingsvrees te ondermijnen.

Aangaande het argument dat verzoeker wist dat de andere ex-officieren die ook op de betoging aanwezig waren gevlucht waren uit Irak, dient erop gewezen dat dit evenmin de motivering van de bestreden beslissing aantast: de vaststelling blijft immers dat hij niet aan de betrokkenen had gevraagd of zij ook dreig telefoons kregen (gehoorverslag CGVS 25/05/2012, p 9), hetgeen niet aannemelijk is.

Wat betreft de persartikelen die verzoekers bijvoegen in verband met de manifestaties waarvan melding werd gemaakt, moet worden vastgesteld dat het feit dat hierover werd gedocumenteerd geen afbreuk doet aan de bevindingen van de verwerende partij omtrent het feit dat verzoeker niet heeft aangetoond in de negatieve belangstelling zijn komen te staan van de autoriteiten en niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk zou hebben opgeroepen te betogen op 9 september 2011. Verzoekers naam wordt in geen van deze artikelen vermeld, noch wordt er op een andere wijze naar hem verwezen op een manier die de door hem geschetste vervolgingsvrees aannemelijk zou maken. Eenzelfde vaststelling dringt zich op ten aanzien van de documenten die hij bijbrengt ter zitting: het eerste betreft veeleer een manifest, waarin in het algemeen ten aanzien van voormalige Irakese officieren wordt opgeroepen niet terug te keren naar Irak. Ook in de andere artikelen wordt geen indicatie gegeven van het feit dat verzoeker persoonlijk wordt bedreigd en vervolgd, nog daargelaten de vaststelling dat ze afkomstig zijn van websites waarvan de waarde als objectieve bron niet kan worden achterhaald.

Verzoekers stellen dat verzoeker reeds werd bedreigd en dat het bewijs daarvan in zijn dossier zit. Daarmee gaan zij voorbij aan de pertinente beoordeling van dit document in de bestreden beslissing, met name dat deze brief door eender wie en eender waar kan zijn opgesteld en dus een beperkte bewijswaarde heeft.

Ter zitting verklaart verzoeker dat hij van zijn zus heeft vernomen dat er een inval is geweest in zijn huis. Het gaat echter om loutere verklaringen, zonder meer, die in het licht van alle voorgaande vaststellingen niet van aard zijn om verzoekers vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

Een verwijzing naar rechtspraak en naar de proceduregids van het UNHCR zijn evenmin van aard om de motieven in een ander daglicht te stellen, nu deze rechtspraak geen precedentenwerking heeft, temeer nu verzoeker niet aantoont dat hij zich in een analoog geval bevindt en de proceduregids geen bindende rechtsregels in zich houdt.

Artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet, tot slot, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen bewijskrachtige gegevens bijbrengt die zijn asielrelaas aannemelijk maken. Voorts blijkt uit hetgeen voorafgaat dat de verwerende partij genoegzaam heeft kunnen vaststellen dat zijn verklaringen niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. *In casu* is dus niet voldaan aan de voorwaarden van deze bepaling.

1.2.1.10. Het eerste middel is ongegrond.

1.2.2. Een tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

1.2.2.1. De bestreden beslissing luidt, wat betreft het onderzoek naar en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, als volgt :

“Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van “open combat”. De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden

van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Ze bevestigen uw identiteit, uw afkomst, de samenstelling van uw gezin en uw militaire carrière, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. In verband met de dreigbrief dient te worden opgemerkt dat die door eender wie en eender waar kan zijn opgesteld en bijgevolg een zeer beperkte bewijswaarde heeft.

Ook inzake de asielaanvragen van uw echtgenote, uw zoon, uw dochter en uw kleinzoon werd een beslissing genomen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. “

1.2.2.2. Verzoeker zet het volgende uiteen :

“De situatie die door het CGVS in de motivatie van zijn beslissing wordt beschreven, wordt door zijn eigenlijke bronnen tegengesproken. Het CGVS haalt zijn bronnen in zijn beslissing maar op onvolledige wijze aan.

Het CGVS verklaart zelf dat de veiligheidssituatie in Centraal - Irak in Bagdad is nog steeds problematisch. Sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen zijn er veel aanslagen gepleegd.

Men kan dus niet zeggen dat er geen enkel risico voor de Heer A.A. en zijn echtgenoot bestaat.

Elke dag schudden aanslagen Bagdad, (zie bv 3 août 2012 'Irak: Quatre soldats tués par l'explosion d'un engin piégé à Bagdad' - Zie bv 16 août 2012 'Irak: 53 morts dans une vague d'attentats avant la fête de l'Aïd')

Het is verkeerd van het CGVS te beweren dat de algemene veiligheidstoestand in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd.

Het CGVS is gebaseerd op bronnen die van 5 januari 2012 dateren en dus op bronnen die niet meer huidig zijn.

Or " les COI utilisées par les instances d'asile se doivent d'être mises à jour très régulièrement. Ceci est précisé dans l'article 4 de la directive Qualification, article 38 de la Directive Procédure et 27 de l'AR de 2003 organisant le CGRA " (CBAR, juin 2011)

Dat de verzoekers verschillende redenen hebben om een onmenselijke behandeling te vrezen en die de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de wet toe te kennen.

Dat het duidelijk is dat de verzoekers in de onmogelijkheid zijn om naar Irak terug te keren.”

1.2.2.3. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker dit risico loopt. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie (R.v.St., nr. 177.396, 29 november 2007). Dienaangaande wijst de Raad er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is zodat hij niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de artikelen 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dan meer bepaald wat betreft de hypothese van het aanwezig zijn van een situatie van willekeurig geweld in het land van herkomst, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c).

De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Reeds in de bestreden beslissing werd omstandig gemotiveerd om welke redenen de verwerende partij, die zich onder meer heeft gestoeld op het CEDOCA-document “*Subject Related Briefing, Irak, De*

actuele veiligheidssituatie in Central-Irak-Bagdad", van 5 januari 2012, van oordeel was dat zich in Bagdad voor burgers geen reëel risico voordoet op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bij haar nota voegde zij een update toe van 16 juli 2012 die, naar zij stelt, bevestigt dat de vaststellingen en conclusies van de SBR van 5 januari 2012 gehandhaafd blijven.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (Subject Related Briefing laatst bijgewerkt op 5 januari 2012 (hierna: SRB) "*De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad*") en update van 16 juli 2012, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In de SRB van 5 januari 2012 leest de Raad met betrekking tot de stad Bagdad het volgende:

"Wanneer we een overzicht bekijken van de belangrijkste incidenten in de provincie Bagdad dan komen we tot twee vaststellingen: 1) Daling van het aantal zware bomaanslagen (...) en 2) Stijging van het gerichte geweld in Bagdad tegen individuen.(...)"

Waar verzoeker verwijst naar de bij het verzoekschrift toegevoegde artikels met de betrekking tot aanslagen in Bagdad tot juni 2012 en een verwijzing naar het standpunt van 'Iraq Body Count', wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB van 16 juli 2012 een onderzoek heeft gevoerd naar de aanslagen tot en met juni 2012 en de mogelijke risico's voor burgers (p. 20 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang de bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)".*

De SRB van 16 juli 2012 herneemt deze informatie en voegt daar onder meer aan toe :

"In de eerste helft van 2012 bleef het geweld in Bagdad hoofdzakelijk doelgericht, net als in 2011, met sporadisch een aantal aanslagen op dichtbevolkte plaatsen (...). Begin 2012 (...) richtten de aanslagen in Bagdad zich grotendeels tegen de Iraakse politiediensten en sjiitische wijken. In de maanden die daarop volgende werden, naast de politie en de sjiitische bevolking, eveneens het Iraakse overheidspersoneel en sjiitische pelgrims gevisereerd. (...)"

Uit deze update, waarin tevens rekening is gehouden met de in mei 2012 gepubliceerde nieuwe "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers*" blijkt dus, in navolging van het document van 5 januari 2012, dat de vermelde incidenten vaak doelgericht zijn, tegen bepaalde bevolkingsgroepen en minderheden, en geen uiting zijn van willekeurig geweld. De internetartikelen die verzoeker bijvoegt doet daaraan geen afbreuk: hieruit blijkt geen situatie van "*open combat*", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

Uit de SRB's die voorliggen dient te worden vastgesteld dat rekening werd gehouden met informatie

afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tot en met de eerste helft van 2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

1.2.2.4. Het tweede middel is niet gegrond.

1.2.3. De Raad oordeelt dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van eerste verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

2. Over de bestreden beslissing genomen in hoofde van de tweede verzoekster

2.1. In hoofde van tweede verzoekster werd door de verwerende partij vastgesteld dat zij haar asielaanvraag baseert op dezelfde problemen en incidenten als haar echtgenoot, waarna wordt besloten, ingevolge de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn hoofde, dat bijgevolg ook wat verzoekster betreft niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.2. Ten aanzien van deze beslissing werden geen andere middelen aangehaald dan diegene die onder punt 1 reeds werden beoordeeld en ongegrond werden bevonden. Er zijn dan ook geen redenen die de toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster zouden kunnen rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS